

sag i forhold til EU, og der er ingen notater, der på mindste måde sætter spørgsmålstegn ved det miljømæssige ved den danske holdning i forhold til en åbning af hele markedet.

Det fører mig så frem til – ja, det er jo svært at nå alle spørgsmål, men jeg skal gøre det så godt, jeg kan – hr. Hans Christian Schmidt, der spørger om notatet. Og dér skal jeg sige til ham, at jeg indgående har redegjort for dets indhold både i de argumenter, der taler for de danske synspunkter, og de argumenter, der taler imod det danske synspunkt. At offentliggøre en sådan tekst vil jo svare til, at man offentliggør sin advokats fortrolige indlæg til én, inden man i givet fald kommer til at stå over for en konflikt.

Så jeg er helt enig med hr. Albrechtsen i hans udlægning. Men lad os nu sætte os ned og diskutere det. Jeg er enig med hr. Schmidt i, at det i hvert fald er brandirriterende, hvis det er rigtigt, at dagspressen har papirer, som folketingsmedlemmer ikke har. Det er også derfor, jeg har sagt, at jeg er åben over for at diskutere også det spørgsmål med ordførerne, når vi skal snakke sammen om det.

Til hr. Thulesen Dahl vil jeg sige, at der ikke er noget, der sætter spørgsmålstegn ved den danske miljøholdning på dette område.

Til fru Thrane kan jeg sige, at jeg har en holdning til dette her. Det er ikke en holdning, der siger kærlighed til flasker eller had til dåser. Det er en holdning, der er bestemt af det rent miljømæssige, det saglige, og den vil jeg blive ved med at slås for. Og dér er jeg altså glad for, at miljøkommissæren, da hun i sin tid tiltrådte, sagde, at hun havde én helt afgørende programerklæring, hun gerne ville aflevere. Og det var, at intet land – intet land – som følge af medlemskabet af EU skulle tvinges til at sænke sin miljøstandard. Det er et synspunkt, som jeg mener giver et godt grundlag for en sober forhandling Kommissionen og den danske regering imellem.

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg vil spørge ministeren, om han har mulighed for at svare på de spørgsmål, jeg stillede før.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg synes, det er spændende, når der er mange, der spørger på én gang, men når man har en kort taletid og endda har svært ved at holde den, selv om man ikke når at få svaret på alle spørgsmål, så er der vigtige spørgsmål, der falder ud. Hr. Langkilde spurgte mig i første omgang, om det er let at drage disse her græn-

ser mellem forskellige emballagetyper – om man ikke kan tvinges til så i lyset af ny viden at komme til at revidere sine beslutninger siden hen. Svaret på det spørgsmål er »jo«.

Det er svært at arbejde med disse vugge til grav-analyser, og man kan i lyset af ny viden blive tvunget til senere hen at revidere sin viden, men jeg har altså den holdning – som jeg håber et stort flertal vil bakke mig op i – at vi skal anlægge et forsigtighedssynspunkt, og det vil sige, at hvis der er en nærliggende risiko for et eller andet, så skal vi ikke løbe denne risiko. Jeg mener ikke, menneskehedens og erhvervslivets fremtid står og falder med, at vi får 150 forskellige drikkevareemballageer i Danmark. Lad os dog konkurrere på kvalitet og på indhold og så lad os beskytte miljøet. Det er min holdning til disse spørgsmål. Så mit svar er »jo«, men jeg vil meget gerne gå mere i detaljer, når vi mødes næste gang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2352

5) Til miljø- og energiministeren af:

Hans Christian Schmidt (V):

»Hvad har ministeren gjort for at undersøge, om dåser af aluminium og ikke ståldåser vil kunne påregnes accepteret af Kommissionen?«

Skriftlig begrundelse

I ministerens redegørelse af 2. maj 1996 vedrørende implementering af EU's emballagedirektiv skriver ministeren på side 7: »Det er også et åbent spørgsmål, om et system, der alene tillader dåser af aluminium og ikke ståldåser, vil kunne påregnes accepteret af Kommissionen.«

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Som nævnt i redegørelsen har Kommissionens generaldirektorat 11 – det er altså miljøafdelingen i Kommissionen – over for Miljøstyrelsen tilkendegivet, at Kommissionen på det foreløbige grundlag ikke anser et nationalt forbud mod en bestemt type emballage, der opfylder emballagedirektivets bestemmelser, for at være i overensstemmelse med direktivet. Dette er imidlertid efter regeringens opfattelse ikke den eneste mulige tolkning af direktivet, og regeringen er som tidligere tilkendegivet indstillet på at drøfte disse spørgsmål med Kommissionen.